

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9869/2024
28.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Јасмисне Симовић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Шоћ, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 28/24 од 06.02.2024. године, у седници одржаној дана 28.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених, изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 28/24 од 06.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ се као недозвољена ревизија тужених, изјављена против решења Вишег суда у Суботици Гж 28/24 од 06.02.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Суботици П 196/23 од 23.10.2023. године, ставом првим и другим изреке, утврђено је да је тужба повучена, па је обавезан тужилац да туженима, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 288.564,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа из става првог изреке, до траженог износа од 766.105.00 динара.

Решењем Вишег суда у Суботици Гж 28/24 од 06.02.2024. године, у делу који се ревизијом побија преиначено је првостепено решење о трошковима поступка, тако што је обавезан тужилац да туженима, на име трошкова парничног поступка, поред досуђеног износа 288.564,00 динара, плати још 28.200,00 динара (укупно 316.764,00 динара), док је у преосталом делу првостепено решење потврђено.

Против правоснажног решења о трошковима поступка, донетог у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. став 1. ЗПП,

због “грубог кршења једнакости странке у поступку“.

Према одредби члана 404. став 1. у вези са чланом 506. став 2. ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23– др. закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији против дела одлуке о трошковима поступка као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер се решење о трошковима поступка доноси на основу одредаба Закона о парничном поступку, који је процесни закон, док се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права и под условима из цитиране одредбе закона. По правилима садржаним у процесном закону одлука о трошковима поступка је условљена претпроцесним и процесним држањем странака, а узимају се у обзир и све околности које утичу на оправданост процесних радњи у сврху остваривања судске заштите. Одлука о трошковима поступка зависи од околности сваког конкретног спора и успеха странке у парници, па нема места прихватању одлучивања о ревизији као посебној, у ситуацији као што је конкретна, у којој туженима није ускраћено право на накнаду ових трошкова.

Како у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна у смислу одредбе члана 410. став 2. у вези са чланом 28. ЗПП.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Право на подношење ревизије у смислу члана 28. ЗПП оцењује се са становишта вредности главног потраживања, па пошто одлука о трошковима поступка не чини главни захтев, нити представља одлуку против које се може изјавити ревизија по члану 420. ЗПП, ревизија против решења није дозвољена. Ревизија не би била дозвољена ни да је изјављена против одлуке о главној ствари, применом члана 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора не прелази меродавни ревизијски лимит - динарску протввредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је преиначена одлука о

споредном а не о главном захтеву странке.

Из наведених разлога Врховни суд је на основу чл. 413. и 420. ЗПП,
одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић